

ДОБРИ ЖОТЕВ

ПОЕМА ЗА МОРЕТО

chitanka.info

*Цяла вечност премина над тебе.
Цяла вечност, а жив е копнежа ти
да потеглиш на път.*

*Отдъхни си, море!
Не! — Отново издъно потръпваш.
и понасят се хиляди стъпки
една подир друга, една подир друга.
И течеш!
И вървиш!
А под теб се огъват пространства.
Бездни врат и се готовят за тръгване
все натам, все натам, накъдето
те примамват далечни незнайности.*

*Но под твоите устремни стъпки
се повдига коварното дъно.
Натежали от своята тежест,
те се спъват и с грохот се струпват
една върху друга,
една върху друга.
На прибоя ти охкаш от болки
и се дърпаши назад.
А от дръзкия бяг — ни следа.
Само твоята, бялата кръв,
укротена на тъжния пясък, умира.*

*Не разбра ли, море!
Не! — Минутната кротка печал
е минутна почивка.
Разяreno, ти дърпаши към себе си
урагани и мълнии
и разкриляш гигантски крила.
Под крилата ти гинат за миг
неброими животи.*

*Ти прелиташ над тях.
Ти преливаш над острови,
над застигнати кораби,
все натам, все натам...*

*Но кога? Но защо? От какво
отмалeli се стапят крилата ти? —
Да, дълбоко, дълбоко във тебе,
умъртвени животи сънуват
как потегляш с крила исполински
и как грохваш сред път,
неизминало даже и себе си.*

*Укроти се, море!
За какво ти е твоята сила?
И копнежа защо ти е?
Ти въздишаши, въздишаши.
А въздишките бавно се вдигат
и събират се бели и златни,
и поемат на път под небето.
Да, най-сетне чрез своите въздишки
не потегляш ли ти?*

*Не, не трябва, не трябва!
Помисли, пощади се!
Ето виж — там, отвъд хоризонтите
отлетелите вече въздишки
изведнъж се разсипват на капчици.
А земята по своите бръчки
ги повежда отново към теб!*

*Примири се, море!
Не! — Безсилно от сила умираш
и всесилно се раждаш.
Не умира копнежа ти само,
да потеглиш на път.
Не умира!*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.